

- curcubeul de la miezul somnului

Florin Constantin Verdeș

Poeții nu mor niciodată în patul lor,
pentru că ei nu au paturi,
au doar niște hamace cu ochiuri multe,
prin care trec tot timpul
+uri și -uri infinite,
un fel de clipe desculțe și flămânde
abandonate și lăsate să moară
în gropi comune:
cuvintele lor pot fi identificate doar
după radiografia dinților mușcători
din cuvinte!

Poeții nu mor niciodată în casa lor
pentru că ei nu au o casă a lor,
unde să dănțuie și să se dezlănțuie
muzele goale, sătule de
îndelunga pribegie prin
gândurile căzute pe gânduri,
bete de speranța că pot spera,
au doar niște adăposturi
- fără uși, fără ferestre -
cu ochiuri multe,
prin care trec tot timpul
+uri și -uri infinite,
un fel de vieți dezbrăcate de moarte,
lăsate să cânte psalmi la marginea
universului:
cântecele lor pot fi auzite doar de cei
care au învățat gama dor major!

De fapt, poeții nu mor o moarte a lor,
de cele mai multe ori,
moartea este viața lor, și o petrec
în golurile din oameni:
un fel de +uri și -uri de
cuvinte și cântece infinite
arcuite peste anotimpurile
unei ore târzii...